

Sygn. akt IV U 325/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Jacek Liszka

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Houda

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2014 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania K. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 5 lutego 2014 roku nr (...)

w sprawie K. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się K. K. emeryturę począwszy od dnia 18 lutego 2014 roku.

Sygn. akt IV U 325/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 21 maja 2014 roku

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 5 lutego 2014 roku odmówił K. K. prawa do emerytury. W uzasadnieniu tej decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, iż ubezpieczony nie spełnia warunków, od których zależy prawo do emerytury w myśl art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego i nie złożył wniosku o przekazanie zgromadzonych tam środków na dochody budżetu państwa oraz nie wykazał 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a jedynie 11 lat, 3 miesiące i 3 dni takiej pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł K. K. domagając się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do emerytury. Na uzasadnienie podniósł, że posiada ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych - poprzez zaliczenie również pracy w okresie od 30.07.1971 r. do 23.10.1975 r. w Przedsiębiorstwie (...) w K. i wniósł o przysłuchanie na tą okoliczność wymienionych w odwołaniu świadków.

W odpowiedzi na odwołanie organ emerytalny domagał się jego oddalenia, powołując argumentację z zaskarżonej decyzji. Jak podniesiono, co prawda ubezpieczony w dniu 18.02.2014 r. złożył w ZUS wniosek o przekazanie zgromadzonych w OFE środków na dochody budżetu państwa, to jednak nadal Zakład nie uwzględnił jako pracy w

warunkach szczególnych powyższego okresu od 30.07.1971 r. do 23.10.1975 r., gdyż odwołujący nie przedłożył za ten czas zatrudnienia świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Bezsporne między stronami było:

K. K. urodzony dnia (...) ukończył 61 lat. Posiada na dzień 1.01.1999 r. łączny staż zatrudnienia wynoszący ponad 25 lat. Przystąpił do OFE, jednak w dniu 18.02.2014 r. do ZUS wpłynął jego wniosek emerytalny o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa.

Nadto Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od 30.07.1971 r. do 23.10.1975 r. odwołujący był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Produkcji i (...) w K., które to przedsiębiorstwo zajmowała się budową i remontami instalacji elektroenergetycznych.

Dowód:

- akta ZUS,
- zeznania świadków J. M. i T. W. - k. 14-15,
- zeznania odwołującego - k. 15,
- akta osobowe odwołującego się.

W powyższym Przedsiębiorstwie ubezpieczony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy remontach i budowie urządzeń i instalacji elektroenergetycznych. Praca ta odbywała się wówczas na różnych wydziałach Huty (...) w N.. Odwołujący zajmował się demontażem starych i montażem nowych instalacji kablowych (ciężkich i grubych) oraz urządzeń elektroenergetycznych takich jak rozdzielnie, silniki, szafy sterownicze, suwnice, piece elektryczne, siłowniki służące do otwierania klap itp. Wykonywał także instalacje odgromowe i prace remontowe przy oświetleniu (były to duże lampy rtęciowe wiszące na wysokości 18 m) oraz przy kablach wysokiego napięcia (o mocy 6 tysięcy volt). Prace odbywały się w maskach, gdyż na terenie huty był kurz, brud, zapylenie. Odwołujący otrzymywał dodatek za pracę w szczególnych warunkach, posiłki regeneracyjne i mleko. Ubezpieczony poza remontami i montażem urządzeń i instalacji elektroenergetycznych nie wykonywał innych prac.

Dowód:

- akta ZUS,
- zeznania świadków J. M. i T. W. - k. 14-15,
- zeznania odwołującego - k. 15,
- akta osobowe odwołującego się.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zalegające w aktach organu emerytalnego, aktach osobowych ubezpieczonego, jak również w oparciu o jego zeznania i świadków.

Dokumenty dające podstawę dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd uznał za autentyczne i wiarygodne. Poza tym treść i forma tych dokumentów nie budziły zastrzeżeń i wątpliwości uczestników postępowania, nie ujawniły się też takie okoliczności, które należałoby brać pod uwagę z urzędu, a które podważałyby wiarygodność tej kategorii dowodów i godziły w ich moc dowodową od strony materialnej czy formalnej. Dokumenty urzędowe stanowiły zatem dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.), a dokumenty prywatne, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 kpc).

Wiarygodne w ocenie Sądu były także zeznania odwołującego się oraz świadków J. M. i T. W.. Korespondowały one z materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Depozycje te nie zawierały żadnych wewnętrznych sprzeczności, były logiczne i spójne. Razem wzięte dały pełny i jasny obraz badanej rzeczywistości.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem postępowania było ustalenie czy K. K. przysługuje prawo do emerytury w niższym wieku z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Z analizy stanowiska procesowego organu emerytalnego wynika, że zastrzeżenie ZUS budzi fakt, że okoliczność ta nie została wykazana stosownymi dokumentami, które byłyby dla organu emerytalnego wiążące.

Z powyższych względów zwrócić uwagę należy na regulację zawartą w art. 184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. z 2013 roku poz.1440 ze zm.) zgodnie, z którą ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, tj. 60 lat życia dla mężczyzny, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (czyli w dniu 1.01.1999 r.) osiągnęli:

- 1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. 25 lat dla mężczyzny.

Zgodnie z ust. 2 tego przepisu emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Z kolei według art. 32 wyżej powołanej ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącymi pracownikami (o których mowa w ust 2-3 tegoż artykułu), zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 – tj. 65 lat w przypadku mężczyzn. Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa powyżej, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych. Przepis art. 32 ust. 4 powołanej ustawy stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Za owe przepisy dotychczasowe wymienione zarówno w art. 32 ust. 2 jak i w art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy należy uważać przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) wydanego na podstawie upoważnienia zawartego w art. 55 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. 1982 r. Nr 40 poz. 267 ze zm.).

Zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 lutego 2002 roku (sygn. akt III CZP 30/2001, opubl. OSNAPiUS 2002/10 poz. 243) zawarte w art. 32 ust. 4 ustawy odesłanie do przepisów dotychczasowych, sankcjonujących obowiązywanie rozporządzenia, można odnosić tylko do tych przepisów rozporządzenia, które regulują materię określoną w przepisie ustawy, a więc wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk, oraz warunki, na jakich osobom wykonującym te prace przysługuje prawo do emerytury. Zachowały zatem moc przepisy § 4-8a określające wiek emerytalny i okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach pracowników wykonujących prace wyszczególnione w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, przepisy § 9-15 określające wiek emerytalny i warunki przechodzenia na emeryturę osób zatrudnionych w szczególnym charakterze, a ponadto przepis § 3 określający ogólny wymagany okres zatrudnienia oraz przepis § 2 ust. 1 stanowiący, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych

w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Jak wynika zatem z § 4 rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, iż ubezpieczony spełnia wszystkie przesłanki nabycia prawa do emerytury. Otóż ukończył 61 lat, posiada wymagany okres ogólnego stażu pracy, bo wynoszący 25 lat, w dniu 18.02.2014 r. złożył w ZUS wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa, jak również legitymuje się okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze na stanowiskach objętych wykazem A cytowanego rozporządzenia wynoszącym co najmniej 15 lat pracy.

Należy również zauważyć, iż zgodnie z art. 473 k.p.c. w postępowaniu przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się żadnych ograniczeń dowodowych. To sprawia, że fakt zatrudnienia, bądź jego brak w warunkach szczególnych może być dowodzony za pomocą każdego środka dowodowego, w tym z zeznań stron i świadków.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie dowody w tym z zeznań odwołującego i świadków w sposób jednoznaczny potwierdziły, że odwołujący będąc zatrudniony w

Przedsiębiorstwie Produkcji i (...) w K. od 30.07.1971 r. do 23.10.1975 r. w pełnym wymiarze czasu pracy i stale pracował przy montażu i remoncie urządzeń elektroenergetycznych. Opisana praca jest pracą, którą należy zaliczyć do prac wymienionych w Wykazie A Dziale II przedmiotowego rozporządzenia jako prace przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych.

Tym samym, biorąc pod uwagę powyższy okres zatrudnienia wraz z okresem pracy uwzględnionym przez ZUS odwołujący spełnia wymagany warunek co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Mając powyższe na uwadze, działając na mocy wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu emeryturę począwszy od dnia 18 lutego 2014 r., tj. od dnia złożenia w ZUS wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa.

SSR (del.) Jacek Liszka